

Cesaret Ana Cindy Sheehan'ın Gerçek Ve Gerçek Olmayan Günlüğü

Dario FO ve Franca RAME
Çeviren : Sinan GÜL*

Yanında duman yükselen – petrol kuyularının yanarken çıkardığı tipik görünüm gibi – bir denizinin yakın plan görünümü sahnenin arkasına yansıtılır. Görüntü yavaş yavaş söner: ışık karanlıktan yavaş yavaş çıkan bir kadını aydınlatmaktadır. Yanında daha sonra oturacağı beyaz plastik bir sandalye bulunmaktadır.

Daha önce oğlumun söylediği, kafamda yankılanan bir şey keşfettim: 'Üniversiteye gitmek istiyorum ve tek şansım Amerikan Ordusuna katılmak. Onlar benim masraflarımı öderler. Başka türlü üniversiteye gidemem.'

Operasyon bölgesine gittikten bir ay sonra Casey Sheehan adına ödenmek üzere bir ordu çeki geldi: bu para onun ilk okul taksitlerine yeterdi. Üç gün sonra üç subay kapımı çaldı ve bana Casey'in Irak'ta öldürüldüğünü söyledi.

Bayılmışım.

Sanki herşey uçup gitmişti: bu ev, onun odası, onun sivil kıyafetleri, onun oyunları, onun bisikleti...

Hepsi ölmüştü.

Artık çek hiçbir işe yaramazdı.

Arkadaşları haber almak için aradılar, kekeleyip üzüntülerini mırıldandılar. Kız arkadaşı, bir hayalet gibi bembeyaz kesilmişti ama gözünden bir damla yaş gelmedi. Onu biraz kışkırtmama rağmen gözünden bir damla yaş gelmedi.

Oğlumun ölümünden bir ay sonra kendi kendime 'Kendi oğlum için bu kadar ağladığım yeter, şimdi biraz da bütün anneler için ağlayacağım' dedim.

Yerel gazetelerden birinde bizim bölgeden ölen çocukların hepsinin adının olduğu bir yazı gördüm. Bazılarının ailelerinin izini takip ettim ve anneleriyle konuştum. İkisi bana aynı soruyu sorup durdular: 'Neden benim oğlum oraya gönderdiler?

Neden var olduğunu bile bilmediğim bir ülkede benim oğlum öldü?'

Eylemlere katılmaya başladım... Iraktaki savaşa karşı yürüyüşlere – ama bunların hiç birinin bir şeye yaramadığını anladım.

Ağustosun dördünde, sanki kamp yapmaya gidiyormuşum gibi açık havada uyurken ihtiyaç duyacağım herşeyi yanıma alıp evden ayrıldım. İki gün sonra George W. Bush'un büyük çiftliğinin girişine yakın bir durakta Teksas'taydım.

Bush'un çiftliğinin görüntüsü ekrana yansıtılır.

Yanımda getirdiğim sandalyeyi açtım ve arazinin girişini belli eden yüksek odun kalaslarla desteklenmiş iki büyük sığır boynuzunun tam önüne oturdum.

Biraz sonra tam da bizim başkana layık olan bir araba geldi ve tam önümde durdu. Şoför bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu: 'Başkanla görüşmek istiyorum, Irak'ta öldürülen Er Sheehan'ın annesiyim ben.'

Şoför cevap vermedi. Gaza basıp gitti. Tam üstüme gelen toz bulutundan kaçmak için biraz kenara çekildim.

Sonra ulusal güvenlik danışmanı Stephen Hadley ve bir başka kongre üyesi durup bana sorular sormaya başladılar ... onlara cevap verdim ... gittiler – kendi kendime 'boşa zaman kaybı' dedim.

Bir karalama defteri çıkardım, arkama oturup yazmaya başladım. Daha sonra akşama doğru güneş, sığır boynuzlarından iki büyük gölge yarattı.

Motosikletli bir polis geldi, ona durması için işaret ettim ve o da tam sığır boynuzlarının ortasında durdu: 'Memur bey, bu mektubu başkana götürebilir misiniz?'

'Ne yapabilirim bir bakayım!' diye

cevapladı polis. 'Bayan sizce burada daha uzun zaman kalacak mısınız?'

'Hayır! Sadece bir cevap alıncaya kadar kalacağım. Bu yasal bir şey değil mi?'

'Hayır, yasal olmadığını düşünmüyorum. Burası kamu malı, çiftliğin dışında kaldığınız sürece kimse size karışamaz. İyi günler ve iyi şanslar.'

Bir başka toz bulutu daha ve bu da gitti.

Uyumak için hazırlandım. Çadırın mandallarını toprağa diktim ve çadırımı kaldırdım.

Arabalarının ışıklarını yakmış iki polis daha geldi. Benim kimliğimi sordular: 'Bayan burada ne yapıyorsunuz?'

'Gönderdiğim mektubuma cevap vermesi için başkanı bekliyorum.'

'Bunu evinizde bekleseniz daha rahat olmaz mı? Üstüne adresinizi yazmıştınız değil mi?'

'Hayır. Mektubun sonuna tek yazdığım şey burada sığır boynuzlarının altında bir cevap bekliyor olduğumdur.'

Hava karardı. Sığır boynuzlarının arasından güçlü yeşil ışık ışınlar saçan kocaman bir ışık geldi. Çadırımın içine işleyen bu ışıktan gözlerimi korumak için başıma bir atkı sardım.

Sabah çocukların şarkılarıyla uyandım. Kafamdan atkıyı çıkardım ve kafamı çadırdan dışarı uzattım – bir grup kızlı erkekli izci grubu geçiyordu. Başkanı görmeye gidiyorlardı. Onları takip eden bir gazeteci durup bana kibar bir şekilde burada ne yaptığımı sordu. Ona mektubumdan bahsettim.

'Açıksözlülüğüm için başımlayın' dedi 'ama bu provokasyonunuzun pek de başarılı olacağını sanmıyorum.'

'Bu bir provokasyon değil. George Bush başkandır ve bence benim de ona oğlum hakkında soru sormaya hakkım vardır. Irak'a savaş ilan eden oydu ve benim oğlum Casey de savaşmaya gitti. Sadece neden olduğunu öğrenmek istiyorum.'

Gazetecinin bana bakışından kızgın olduğu anlaşılıyordu. Sonra dedi ki: 'Bana bir keresinde "Dürüstlük ve inanç birlikte dağları yerinden oynatabilir. Ancak darkafalı bir adama bir adım bile attırmak daha güçtür" diyen Tibetli bir rahibi hatırlatıyorsunuz.'

Yanımdan iki kız geçiyordu ve gazetecinin ceketini yakalayıp onu çekiştirdiler. Hemencecik bir demet çiçek topladı ve uyku tulumumun üstüne bırakıverdi. 'Biz birazdan başkanla buluşacağız' dedi 'Senin meseleni de dile getirmeye çalışırım.' Sonra o da gitti.

O gün boyunca çiftliğe arabalar, motosikletler ve gruplarla ziyaretçiler girip çıkıyorlardı, yürüyerek çıkanlar ise anayoldaki otobüs durağına doğru yürüyorlardı. İçlerinden çok azı beni fark etti, sadece bir kaç tanesi de bana soru sormak için durdu.

Laptopımı çıkardım, dizlerimde dengeledim ve bildiğim bütün internet sitelerinde insanlara, neler yaptığımı yazdım. Bazı kişisel sayfa kullanıcıları sayesinde yaptığım başvuru akıl almaz sayıda siteye iletildi.

Bir sonraki gün Boston'dan bazı delikanlılar beni görmeye geldiler. Bana yiyecek ve içecek şeyler getirdiler. Bana, hakkımda yazılanları, baştan savma ve yanlış olsa da en azından protestomdan söz eden – protestoma 'Casey Kampı' diyorlardı – bazı gazeteleri gösterdiler.

Bir FBI ajanı gelip bana eğer 48 saat içerisinde bölgeyi boşaltmazsak ben ve arkadaşlarımla ulusal güvenliğe tehdit unsurlar olarak kabul edileceğimizi söyledi. Bunu aramızda konuştuk ve hiçbir yere kıpırdamamaya karar verdik.

Ertesi gün Meclisteki demokrat parti üyeleri Bush'un benimle ve diğer ölü askerlerin akrabalarıyla görüşmesi gerektiğinde ısrar ettiler. Ayrıca Bush'tan da barışçıl gösteri yapanların hiçbirinin tutuklanmayacağına dair garanti talep ettiler.

İki gün sonra Bush gerçekten sinirlenmeye başlamıştı, basın gerçekten olayın üstüne gidiyordu... halkın yargısı benim tarafıma kayıyordu. Bu yüzden Bush çiftliğinde bir basın toplantısı yaptı ve Cindy Sheehan'ın fikirlerini ifade etme özgürlüğüne sahip olduğunu ancak birlikleri Irak'tan çekmeyeceğini söyledi.

Her geçen gün Casey Kamp'a gelenler artıyordu, insanlar benimle dayanışmalarını gösterebilmek için delegasyonlar halinde geliyorlardı. Demokrat politikacılar geliyordu ve ünlüler de ziyaret etmeye başlamıştı. Kampa giden yolun yanına her birinin üzerine Irak'ta ölen askerlerin isimlerinin yazıldığı binden fazla beyaz haç bile dikilmişti.

Yakındaki çiftliklerden birinde Bush, Cumhuriyetçi Parti için iki milyon dolar toplamayı umut ettiği bir yardım toplama amaçlı mangal partisi düzenliyor. Ben de bir pankartın üstüne şöyle yazdım: 'Neden bağışçıları için zamanı var da benim için yok?'

Bu arada Kaliforniya'da bir mahkeme salonunda, Patrick Sheehan "uzlaşmaz farklılıklar" nedeniyle boşanma davası açıyor. Patrick Sheehan benim kocam, oğlumuz Casey'in babası.

Gelenlerin çoğu kadın, oğulları Irak'ta olan kadınlar, bazıları benim gibi evlatlarını yitirmişler. Hala daha çok genç olan Meksikalı bir göçmen geldi ve yanıma oturdu: 'Ben de umutsuzluk içinde bir anayım aynı senin gibi. Oğlum Amerikan ordusuna katıldı ama o Amerikan vatandaşı bile değildi sadece Meksikalı bir göçmendi. Orduya katıldığında ona eğer hizmetini tamamlarsa onurlu bir terhis ve herşeyiyle tam bir Amerikan vatandaşı yapacakları sözünü verdiler. Ama o bu ayrıcalığa asla kavuşamadı çünkü çatışmada öldürüldü. Makineli tüfeğini kullandığı helikopter yaklaşık bir ay sonra Bağdat üstüneyken düşürüldü.' Ve sonra alaylı bir şekilde: 'Ama ben şanslıyım, oğlumun ölümünden ötürü bu haklar bana verildi. Şimdi ben ve diğer iki oğlum herhangi bir giringo anne ve babanın faydalandığı hakların keyfini sürüyoruz. Sağlık sigortamız da var. Öldürülenin en büyük oğlum olmasından ötürü şanslıyım.' Sonra kadın gözyaşlarına boğuldu.

Bir hafta geçti. Washington Post ve New York Times gibi daha önemli gazeteler bile benim burada, iki sığır boynuzunun altında olduğumun farkına vardılar. Gazeteciler benimle röportaj yapmaya geliyorlar ve onların tam arkalarında ise CNN ve CBS'ten elemanlar bulunmaktalar. Şimdi kendimi mahcup şefkat hissediyorum: 'Sakin ve yansız olmalıyım. Onların oynamamı istedikleri bölümü – bir tür Batman'ın annesiyle Jan Dark'ın karışımı – oynamamak için kendimi kontrol etmeliyim.' Ben diğer milyonlarca insan gibi sıradan bir anneyim, hatta kendimi ortalama bir kadın olarak sayıyorum.

Gruplardan birkaçı benimle beraber kamp yapmaya karar verdiler.

Amerika'nın dört bir yanında savaşa karşı protestoların yapıldığını ve bizim hareketimizle dayanışma içinde olduklarını duyunca çok duygulandım. 1600'den daha fazla inanılmaz sayıdaki yerel gruplar protestolar düzenlediler: saatlerce şarkı söylediler ya da mum yakarak geçit törenleri yaptılar.

O hissettikleri anın getirdiği şarkılar, halk şarkıları veya dini şarkılar söylüyorlardı.

Ah evet din...

Bush'un demeçlerinde İncil'den bölümler okuduğunu fark ettim. Bu yüzden onun bir Hristiyan olduğunu var farzedebilirsiniz... şey ben de Hristiyanım ama ne onun söylediklerini ne de tarzını kabul etmiyorum. Bush insan topluluklarını haydut devletler ve haklı devletler olarak ayırıyor. Bizim haklılardan olduğumuz çok belli ve bu haydutlar da bizim saldırmaya hazırlandıklarımız. Yani petrole sahip insanlar.

Bütün İncili gözden geçirdim ve bütün bu olaylara yakın duran hiçbir şey bulamadım. Aslında bunun tam tersine rastgeldim: İsa bizim düşmanlarımızı sevmemizi ve din veya ırk bağlamında ayırım yapmamamızı istiyor. Ve dahası var: o hiçbir zaman adaletten veya kutsal savaşıardan bahsetmedi tam tersine o her zaman bütün savaşların adaletsiz ve birer suç unsuru olduklarında ısrar etti.

Bush, tekrar tekrar bazen kendisini Tanrıyla konuşurken bulduğunu söyledi. Gerçekten onu arayıp onunla muhabbet etmek isteyen insan formundakinin yüce Tanrı olduğuna yemin ediyor. Tanrıya soruyor: "Ne yapmayı düşünüyorsun?" Tanrıyı tahrik ediyor. Bush ona sorular soruyor, Tanrı da ona emirler veriyor. Aynı eski Haçlı seferlerinde olduğu gibi, Bush'un her zaman için geçerli bir mazereti var: 'Bunu yapmamı Tanrı bana söyledi.'

Ama bu bizim Başkanla görüşen Tanrı kana susamış ve gaddar bir tanrı. O bir intikam Tanrısı, o askerlerin Tanrısı. Onun merhametli babamızla, bir anne kadar yumuşak kutsal kitaplarda gördüğümüz Tanrıyla hiçbir alakası yok...

Net olan bir şey var ki o da yukarıda cennet soygun ve adam kaçırımlar olduğu kesin.

Yaratılışın ve hayatın bizlere veren cennetten sürülmüş ve kuyulara atılmış. Ve İsa, sevgi ve bağışlama hakkındaki takıntısından ötürü sorun yapmayı kessin diye tekrar çarpmıha çivilenmiş.

Bütün gazetelerden gazeteciler böyle bir şeyin nasıl olduğunu merak ediyorlar: herhangi bir büyü, karizması olmayan sıradan değersiz bir kadın etrafında bu kadar büyük ve her şeyden öte aktif – moral bozukluğu veya yorulma belirtisi göstermeyen – bir kalabalığı nasıl oluyor da toplamayı başarıyor.

Beni gerçekten etkileyen şeylerden biri de kökeni Mohikanlara dayanan Nevadalı bir şair olan Buskaar tarafından bana gönderilen sıradışı şiirdi. Şiirin adı 'Dönen taşları dinle!' idi.

Bu taşlar Nevada çölünde büyük bozkırların köşesinde bulunurlarmış. Bu taşlar yuvarlak ve içleri neredeyse boş bir şekle sahipmiş sadece badminton topu gibi gözüken ve diğerleri gibi yuvarlak olan küçük bir taş dışında. Rüzgâr esmeye başladığında taşlar dönmeye başlar ve içlerinde küçük taş daha hızlı döner ve bütün hızı artırmış.

Eğer bu taşlardan birine hafifçe dokunursanız o zaman konuştuğundan hiçbir şey anlaşılmayan birinden gelen sese benzer tuhaf bir şey duyarsınız. Bu yüzden bu taşlara 'konuşan taşlar' veya 'şarkı söyleyen taşlar' denilmektedir.

Herneyse bu Mohikan şair de şöyle diyor: 'Cindy'nin hikâyesi de yerlilerin anlattığı rüzgâr tarafından uçurulup bozkırların üstünde dönmeye mahkûm olmuş şarkı söyleyen taşın hikâyesine benziyor. Ama bu taşın hareketleri diğer taşları da beraberinde götürür ve bunların hepsini birbirine sürtünüp, kıvılcımlar çıkarıp bütün bozkırı yakar.'

'Hiç kimse bu kadının Başkanın evinde oturduğuna bahse bile girmez. Hiç kimse Cindy'nin konuşan bir taş olabileceğini hayal bile edemezdi ve birçok insan şimdiden onun sözleriyle duygulanmış durumda. Önce duygulandılar sonra harekete geçtiler sadece Cindy'nin basit sorularından ötürü: "Neden benim oğlum öldü? Bush'a ithafını şu sözlerle bitiriyor: 'Belki farkına varmadık ama bu ıstıraplı soru değil midir ki İsa'nın annesi tarafından da çarmıhın altında aynı basit kelimelere dökülen: 'Seni neden öldürdüler oğlum?'

Üç otobüsten oluşan bir kafilenin yapılan bağışlarla oluşturulduğunu ve yakında Crawford'tan ayrılıp bir Eylül'de Washington'a varacağını öğreniyorum.

Şimdiden her gün bir çığ gibi televizyon yayını yapılmakta. Benim için buldukları lakaplar bile var ve üzerine yapıştırmak istedikleri 'barış ana', 'cesaret ana', 'Kaliforniyalı kahraman kadın' vb. gibi etiketleri üzerine yapıştırmak için bir tür yarış var. New York Times bana tam sayfa ayırmış:

Cindy Sheehan 48 yaşında ve Kaliforniyalı. Beyaz ve Katolik olan Sheehan'ın oğlu Casey üniversite harcını ödeyebilmek için orduya katıldı ve 2004

Nisanında Irak'ta öldü. Genel olarak Bayan Sheehan'ın kendisi ve öyküsü sıradan, trajik olduğu kadar basit ve çocuklarını başkanımızın çok sık tekrar ettiği gibi 'asil bir dava' için kaybeden 1800 Amerikan annesinden pek de farklı sayılmaz.

Ancak Crawford Teksas'taki Bush'un yaz tatilini geçirdiği büyük çiftliğin önüne gelip oturduğundan beri, Cindy Birleşik Devletlerde en fazla tanınan insanlardan biri oluverdi. Neredeyse nüfusun üçte biri, yüz milyon insan Sheehan'ı duydu ve onun hakkında konuşuyor.

Bu kadının şöhretini birden tatmasının nedeni de şüphesiz onun korunmasız bir birey olan tavrından kaynaklanıyor. Sheehan sesini yükseltmiyor veya bayrak sallamıyor, yarattığı gürültüden endişe duyan, korkan ve rahatsız olan ilk kişi yine Sheehan oluyor.

Bir aydan fazla bir zaman geçti.

Beni ziyaret etmeye gelen arkadaşların sayısı her gün artıyor. Birkaç arkadaş Casey Kampında benim yanımda yerleşip kalmaya karar verdiler. Adlarının açıklanmasını istemeyen iki barış aktivisti, adını 'Barış Evi' koydukları çiftliğin girişinden bir kaç kilometre ötede bir ev satın aldılar. Burası şimdi benim evim.

Başkandan hiç bir cevap yok o yüzden ona başka bir mektup göndermeye karar verdim. İletbildikleri bütün insanlara iletebilsinler diye bağlantımın olduğu bütün internet sitelerine de mektubumu gönderdim. Mektup şöyle:

'Beş haftadır bir cevap bekliyorum. Belki de sizin hergün almanız gereken ilk mesajım posta yığınları arasında kayboldu. Bu yüzden size internet ve gazeteler üzerinden de yayımlanacak olan ikinci mektubumu göndermeye karar verdim. Umarım bu sefer mektubum kaybolmaz.

Size yazıyorum çünkü oğlumun Irak'ta öldürüldüğünün korkunç haberini öğrendiğimden beri bildiklerim içinde beni çok kederlendiren, dayanılmaz bir boşluğu doldurmanız için yardımınıza istiyorum.

Size çok basit bir sorum var: Neden? Siz ve Devlet Sekreteriniz Condoleezza Rice hangi amaçla neredeyse bütün demeçlerinizde bu genç Amerikalıların 'yüce bir dava' için öldüğünü tekrar ediyorsunuz? Bana bu 'yüce davanın' sizin için ne

anlama geldiğini bana açıklayabilir misiniz? Böylesi ölümlerde yücelik nerede?

Bizi bu savaşın dünyayı kurtarmak için kutsal bir görev olduğu konusunda ikna ettiniz. Siz ve sizin politik ve askeri danışmanlarınız Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğundan emindiniz. Kanıtlar burada ve sizler basına ve televizyona uydudan ve casus uçaklardan çekilen fotoğrafların olduğunu bildirdiniz: silah fabrikalarının yığınla fotoğrafı vardı.

Siz Saddam Hüseyin'in Amerika ve bütün dünyaya saldırıp yok etmek için nükleer silahlar geliştirdiğinden emin olduğunuzu söylediniz.

Ancak sizin suçlamalarınızın doğruluğundan Birleşmiş Milletlerin şüpheleri vardı. Bu yüzden Irak'ta hiçbir şey bulamayan kendi gözlemcilerini oraya gönderdiler.

BM'in bu olumsuz kitle imha silahı bulma sonuçlarına ne tür bir karşılık verdiniz?

Siz bizleri Saddam Hüseyin'in gizli servislerinin ulaşılamaz ve çok iyi saklanmış yeraltı sığınaklarında çok önceden saklamış olduğu için BM'in kitle imha silahlarına ulaşamadığına bizleri ikna ettiniz.

Ve tekrar belirtiniz: 'Elimizde bu silahların taşınırken çekilmiş fotoğrafları var.'

Ancak saldırıyı başlatıp düşmanı bozguna uğrattıktan sonra, Irak'ın her tarafını işgal edip istediğiniz yeri arayabilirken neden kitle imha silahları veya bunların kalıntıları hiçbir zaman bulamadınız?

Generallerimiz, sizin kesin varlığı konusunda bizleri ikna ettiğiniz bu korkunç silahların hiçbir zaman var olmadıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar.

Bu yüzden size soruyorum: 'Hiç var olmayan bir şeyi nasıl yok edebilirsiniz? Ve bir kere daha size soruyorum: 'Neden benim oğlumun ölmesi için oraya gönderdiniz?'

Oğlumun ve 1800 Amerikan vatandaşının uğruna kendilerini feda ettikleri yüce amaç nedir?

Gazetelerin ve televizyonların benim çiftliğinizin önünde bulunmamın size rahatsızlık verdiğini bildirdiğine dikkat ettim. Bir gazeteci bana sizin ve ekibinizin benim burada bulunmama karşı harekete geçeceğinizi ve benim hırçın sorularımı sonlandıracağınızı söyledi. Bu fikrinizle Irak'ta

çocuklarını kaybeden diğer annelerden bazılarından benim protestoma karşı gelmeğe istekli birilerini bulmayı denediniz.

Belki de bu kötü bir niyet ama gazetelerden biri bunun çok zor olduğunu yazdı. Ulaşmaya çalıştığınız 1800 anneden hiç kimsenin size yardım etmek istemediği gözüküyor. Sonra en sonunda 'Oğlumun bu ülkeye feda etmekten gururluyum' diyen birini bulabildiniz.

Bu son sözü ben hiç beğenmedim.

Bu bir sürü yalan üstüne kurulu, gerçeğin havasını değil de uzakta yanan petrol kuyularının duman kokusunu alabildiğiniz gayrimeşru ve yasalara aykırı savaşın üzerine yapılan bu görüş bana ikiyüzlü ve yanlış görünüyor.

Bu savaşın arkasındaki neden her geçen gün benim için daha da belirginleşiyor: bizim petrol rezervlerimiz düşük, o doğal gaz ihtiyacımız var, o bizim ... o petrol bizimdir oraya gidip onu almaya karar verdiğimiz günden beri bizimdir.'

Yirmi altı gün sonra, Başkanın çiftliğinin önündeki çadırlarımızı bugün topladık. Bush artık burada değil, tekrar Beyaz Saray'a taşındı. Ama bizler onu tek başına bırakamayız...

Austin Teksas, Louisiana ve daha bir sürü yere uğrayıp o üç otobüse binerek Teksas'tan ayrılıyor. Her durakta Bush ve onun militarizmini eleştiriyorum – nasıl olsa Amerikan toplumunun sorunlarıyla ilgilendiği falan yok –Katrina fırtınasında neler olduğuna baksanıza.

Washington'da yaptığımız gösteri çok büyük değildi, binden fazla insan yoktu – ve göstericilerden daha fazla görevli polis vardı. Basından olanların sayısı bile bizden fazlaydı.

Beyaz Saray'ın önünde geldik ve durduk. Sonra polisler üstümüze yürüdü ve dört kolumdan kelimenin tam anlamıyla yerden kaldırdığımı hissettim. Yüzlerce fotoğraf makinesinin flaşları patlıyor ve bir sesin hareket etmediğim için tutuklandığımı söylediğini duyuyorum. Diğer 383 göstericiye de yasadışı protesto yaptıkları için tutuklanıldıklarını söylenmiş. Hepimizi köşedeki otobüslere tıkıştırıyorlar ve bizi ana karakolun oraya götürüyorlar. Ertesi gün 75 dolarlık kefalet ücretini ödedikten ve birkaç gün içinde yargılanacağımız belirtildikten sonra serbest bırakılıyor.

Ne olduğunu anlatan veya olanlar hakkında yorumlarda bulunan gelgitli bir elektronik posta dalgası yaşanıyor. Bir sürü insan belki New York'ta yapılacak daha büyük bir gösteri için hazırlanıyor.

Neredeyse eş zamanlı karşı bir gösteri de Washington'da hükümet yanlısı dernekler tarafından düzenleniyor. Bunlardan bazıları Vietnam gazisi ama doğal olarak hiç kimse tutuklanmıyor...

Geçen birkaç hafta içerisinde Amerikan yaşamı, tarihi, politikası, gerçekleri hakkındaki bilgimin neredeyse sıfır olduğunu gördüm. Dobra dobra konuşmak gerekirse cahil olduğumu keşfettim.

Ben kendimi her zaman için ilerlemeci ve demokrat olarak görmüşümdür ama bugün gerçek bir demokrat olabilmek için bazı şeyleri ve gerçek demokrasinin ne anlama geldiğini bilmen gerekmektedir.

Şu an itibarıyla savaş karşıtı hareket, profesörlerden ve savaş, ekonomi, sinema ve medya hakkında kitap ve makaleler yazmış insanlardan oluşan bir çalışma ekibi kurmuş durumda. Ve bu insanlar bizlere gerçek dersler verdiler. Okuduk ve bir sürü makaleyi, gazetelerdeki veya internetteki ifadeleri tartıştık. Bana öğretilen bütün klişeleri ve önyargıları yıkan tartışmalar düzenledik.

Sanki tekrar okula gitmek gibiydi.

Ben her zaman Irak'a karşı yapılan savaşın 11 Eylül katliamından sonra ortaya çıkan acil bir durum olduğunu – terörizmi yok etmek için yapıldığını düşünüyordum. Ama sonraları bu tartışmalar sayesinde savaş kararın zaten uzun zaman önce yapıldığını keşfettim. Neo-conlar Eylül 2006 tarihli programlarında, 'Yeni bir Amerikan Yüzyılı Projesi' başlığı altında zaten Amerika'nın dünyanın tek süpergücü olarak kendi gücünü kullanması ve Orta Doğu'nun geniş petrol kaynaklarına erişim sağlamasının zorunluluğunda ısrar ediyorlardı. OPEC ülkeleri dışındaki petrol kaynaklarının örneğin Irak'taki geniş rezervlerin kontrolünü sağlamaları gerektiği söyleniyor. Irak... oğlumu ölmesi için gönderdikleri yer.

Ağustos'tan beri dört ay geçti. Birden fazla uzman Bush'un neden sessiz kaldığını, neden beni görmezden geldiğini bana anlatmaya çalıştı. Açıklamalardan biri benim savaş hakkındaki doğrudan sorularımın başkanın bütün planlarını raydan

çıkardığı hakkındaydı. Hatta birisi geçen birkaç ay içerisinde Bush'un kamuoyu yoklamalarındaki ani düşüşün sebebinin ben olduğumu söylüyor. Bu yüzden başkanın ona hasar veren ve utandıran bu sessizliğini sona erdirmesi daha iyi olmaz mı?

Yönetmen Michael Moore da kendi açıklamasını yaptı: 'Bush cevap veremez. Bush bir yalanlar ağı kurdu – hepsi aynı bir katedralin yapısı gibi birbiriyle bağlantılı. Eğer bir tanesinin çekerseniz hepsi onun başına yıkılacaktır. Her ne kadar biz aslında kartlardan bir evden bahsediyor olsak da, gerçek dünyada yaratılacak boşluk felaket verici olur.'

Ve Tanrıdan bahseden bir adam ama sahte olmasına rağmen bile bir katedralde yaşamaya dayanamıyor.

İyi bir Hristiyan olarak şunu açıkça belirtmek istiyorum ki ondan nefret etmiyorum... hissettiğim tek şey ona saygı duymadığımdır. Bunu hep sürdürmek istiyorum ama bir türlü yapamıyorum. Bush'u televizyonda bütün generalleri ve bakanları beklerken helikopterinden inerken gördüğümde, hep şu küçük köpeği kollarının arasında oluyor. Ve köpek de her zaman çok bakımlı ve tüyden bir topa benziyor – ve ben kendimi 'ah ne kadar sevimli değil mi! Bizim liderimiz çok ince ve hassas birisi olmalı' demekten alıkoyamıyorum.

Hayır, Bay Başkan. Hayvanları sevdiğinize inanmıyorum: bahse girerim sırt ağrılarınıza bakan doktorlarınız bunu yapmanızı söylemişlerdir.

Onları konuşurken görebiliyorum: 'Amerikan seçmenlerinin çoğu köpekleri çok severler... Ve tabii onların çocukları da! Yakınlarda yapılan bir araştırma en azından elli milyon Amerikalının herhangi bir türde bir köpeğe sahip olduğunu hesaplıyordu. Bu yüzden eğer elinize tüylü bir kaniş alırsanız – hatta fark etmez İngiliz de olabilir – ve ona sarılıp, öperseniz, elli milyon hayvan severin oylarını kesinlikle alırsınız.'

Sen ne insanları ne de hayvanları seviyorsun.

Bir keresinde seni canlı izledim, öğrencilerin arasında tutunmaya çalışıyordun. Arkadaşça, baba misali davranmaya çalışıyordun ama yapamıyordun – beceriksizdin ve izlemesi de utanç vericiydi.

Ama sen çocuklardan nefret etmiyorsun, daha da kötüsü sen onları görmezden geliyorsun. Irak ve Afganistan'da var olmayan bombalamalar boyunca binlercesi öldü ama bunlar sadece yan hasar... Rutin dışı bir şey değil. Öngörülen cinayetler, kaçınılmaz... Ne tür rakamlar sende az da olsa suçluluk hissi yaratabilir?

Bu öfke ve acı içime yerleştiğinde ve fazlasıyla kurulduğunda kendime şöyle diyorum: 'Beni bağışla, beni bağışla!' Buna daha fazla dayanamıyorum.

Ama bana devam etme gücü veren şey Bay Başkan vermiş olduğum rahatsızlıktan ötürü zedelenen küstahlığıdır... çünkü her şey söylenmiş ve yapılmış olsa da sen sadece benim oğlumu yok etmedin ama onunla birlikte ben başka bir şeyi daha bekliyordum... onun kendi çocuğunu. Evet, gelecek yıl Casey ve kız arkadaşı evleneceklerdi. Ve onların çocuk da yapacaklarını biliyordum.

Ben bunun rüyasını gördüm. Halen daha bunun rüyasını görüyorum. Ve çılgın atarak rüyalarımın uyanıyorum.

Sen ve senin savaşın benim rüyalarımı da yok ettiniz!

Allah belanı versin!

Bay Başkan aklımda sizin bir görüntünüz takılı kalmış. Bir pilot üniforması giymişsin ve Basra Körfezindeki bir uçak gemisine yeni iniş yapan bir savaş uçağından iniyorsun. Sevinen, birbirinin sırtına vuran kalabalık bir asker ve denizciler grubu var etrafında. Elinde pilot kaskıyla kokpitten dışarı çıkıp şöyle diyorsun: 'Görev başarılmıştır!'

Bu doğrudan aklıma okul çantamda hep taşıdığım eski bir tarih kitabında gördüğüm bir manzarayı hatırlattı bana – Büyük İskender'in Pers orduları karşısındaki zaferini.

Çok duygulandım: dost bir savaşçıyı onurlandırmak çok hoş...

Senin kahraman bir savaş pilotu olduğunu bilmiyordum. Ekibinden bir sözcü bizlere senin cesaretinden, gençken Vietnam'da çatışmalara katıldığından bahsetti.

Ama sonra senin sözcünün yalan söylediğini keşfettim... ve sen Bay Başkan, Vietnam

Savaşında sen bir savaş uçağının içini bile görmedin. Ah hayır sen kendi bölüğünden firar ettirildin. Alabama Ulusal Hava Muhafızlarıyla tur uçuşu bile yapmadın sen.

Ve şimdi sen askeri üniformalar giyip bizlere kahramanca çatışmalardan bahsediyorsun.

Gerçekten böylesi bir şova hiç başlamamalıydın – repliklerini ve rolünü unutmak senin için bir alışkanlık haline geldi...

Pek de uzun olmayan bir süre önce Katrina kasırgası New Orleans'ı ve bütün Louisiana'yı yok ederek bizim kıyı şeridimize vurdu. Herkes ne olacağını önceden biliyordu: o kasırga Amerika'nın en zayıf ve savunmasız bölümünü yok edecekti.

Evet! Hızlı ve kararlı tepkilerinde bu kadar keskin olan başkanın görevi de fırtınanın orada ya da yakınında olmaktır. Bunun yerine bay başkan sen orada değildin. Senin olduğun yerde, bir nefes rüzgâr bile yoktu. Sen, gökyüzünün bütün gün bulutlu bile olmadığı çiftliğinde hafta sonunu geçirdin.

Sana felaket bölgesini ziyaret ettirmek gerçekten zorlu bir mücadele idi. Ve sen her şeyden sonra oraya gittiğinde sağ kalanların tamamı neredeyse tamamı zaten boşaltılmıştı. Her şey çamura dönmüştü ve sen hem karada hem de suda gidebilen aracınla sanki bir istilanın parçası gibi karaya çıkıyordun.

Yanlış mekân yanlış zaman –yine. Bu sefer sanki bir kamuflaj ceketi giyiyordun... bu çok akıllıca bir önlemdi, çatılarda kalan birkaç sağ kalan kişi seni tanıyabilir ve...

İç Savaş hakkında yapılmış bir fars hatırlıyorum. Kuzeydeki cesur bir başkanın memleketlerindeki bütün genç insanlara gidip orduya katılmaları için cesaretlendirdiği bir sahne vardı. Görev anlayışından, sivil hakları korumaktan, kölelik sisteminden kurtulmaktan bahsediyordu. Ama o çocuklar savaşa gittiklerinde o başkan orada yoktu.

Bay Başkan bu senin bir karikatürüne benzedi...

Ama şunu söylemeliyim ki hükümetinle iyi anlaşıyorsun... Ekibinin ve senatörlerinin her şeyi gizleme eğilimi hakkında dünyanın her tarafında yorum yapılıyor – onlar ve aileleri hakkında. Meclisin 535 üyesinden Amerikan ordusunun görevini savaşa gitmek olarak karar veren insanlar – sadece bunlardan biri çocuklarının savaş alanında bulunmasından gurur

duyabilir!

Söylenecek tek bir şey var: Big Horn'dan dışarı atını sürmeyen General Custers'tan pek bir farkın yok!

Beyaz plastik sandalyeye oturup, bir kalem ve defter çıkarır.

'Sayın George Bush,

Şu an itibariyle sana cevap alamadığım bir sürü mektup yazmış bulunuyorum. Ama daha önce söylediğim gibi bununla da yaşayabilirim.

Seninle öylesine yoğun bir ilişki kurdum ki aileden birisi olduğumu hissediyorum, sinirimi senden çıkarabilirim, sana bir yumruk torbası gibi davranabilirim. Bu nedenle bu andan itibaren seni George olarak çağırma karar verdim ama W. olmadan, bu senin için sorun olmaz değil mi? Cevap vermiyorsun? Tamam, o zaman hadi devam edelim!

Diğer taraftan senin insanların bazıları bana cevap verdiler Bay Başkan, affedersin George! Bunlardan biri Beyaz Saray yöneticilerinden üst düzey bir üye olan Karl Rove idi.

Arkadaşımız bana saldırdığı bir mektup yazdı ve benim bir soytarı olduğumu ve senin savaşıma karşı benim başlattığım kampanyada yanımda yer alan insanların da var olmadıklarını söyledi.

Tanrım! Gerçekten hastalanmış olmalıyım... Halüsinasyonlar görüyorum! Washington'daki büyük gösteride elimi sıkıp bana sarılan yüz binlerce insan olduğuna yemin edebilirim. Beraber şarkılar söylüyorduk... erkekler, kadınlar bebekleriyle beraber – ve etrafta bir sürü polis, hatta o kadar çok polis vardı ki Beyaz Saray'a giden yolu tamamen kaplamışlardı.

Ve şimdi de senin sözcün bana bütün bu insanların var olmadıklarını söylüyor... Onlar hiç doğmamışlar, hiç nefes almamışlar, ya da sevip sevilmemişlerdi. Onlar ruhlar – bir anda bir meltemle uçurulabilecek hayaletler hatta. Bu yüzden belki de polisler de orada değillerdi. Eğer bu büyük gösteri var olmadıysa, bu insanlar burada ne yapıyorlardı? Sadece ben, Karl Rove'un dediğine göre, ben gerçektim. Ancak bir konuda gerçekten haklıydı: Ben bir soytarıyım.

Ama anlamıyorum neden senin sözcün, ah pardon neredeyse ayak işlerini yapan adamın

diyecektim, soytarı kelimesini bir hakaret olarak kullanıyor? Bizim kültürümüzde soytarı figürünün her zaman önemli bir rol oynadığını bilmesi gerekiyor –soytarıyı Shakespeare ve Elizabeth dönemi oyunlarında bulabilirsin. Örneğin Marlowe bir keresinde Kral Richard'a şöyle söyletmiştir: 'Asla bir soytarının hatıralarına gülme. Dinle ve onun sesinden ve hareketlerinden birşeyler öğren.'

Bu nedenle George, lütfen Rove'a soytarılığın danışmanlıktan daha asil bir meslek olduğunu söyler misin... Soytarılık hakkında gerçekten biraz ders almaya ihtiyacı var!

Ama gerçeği söylemek gerekirse bir soytarı sadece gerçeğe uygun zekayı temsil etmez. Budala figürünü alalım – delilik ve acı çekme anlamlarına da gelmektedir. Toplama kamplarında Naziler tutsaklarını aptal budalalar olarak çağırırlardı. Naziler tutsaklarını aptallar gibi yürüterek, bedenlerinde et veya kas bulunmadan ve boş bir ifadeyle bu duruma zorlardı.

Guantanamo'da iki Amerikalı polis tarafından taşınan aynı tarzda insanları gördüm. Aynı soytarılar gibi şu her şeyinin parlak turuncu olduğu elbiseleri giyiyorlardı. Ve etraflarına baktıklarında, nereye baktıklarına dair hiçbir fikirleri olmadığını anlayabiliydin.

Bu tutsak edip ve sadece hayvanların sığabileceği kafeslere tıktığınız insanların kadınlara baskı yapıp öldüren, kadınların yüzlerini ve saygınlıklarını ellerinden alan fanatik bir gruba – Taliban'a –ait olduklarından şüphem yok.

Ama bir başkası aksini ispatlayıncaya kadar medeni bir ülkede yaşıyoruz. Herhangi bir Birleşik Devletler vatandaşı gibi ben de küçükken Anayasamızın cümlelerini öğrendim ve hiç unutamadığım bir ibare vardır: çok kötü suçların müsebbibi olsalar bile insanlara mutlak saygı.

Peki o zaman sizler nasıl bunu yapabilirsiniz? – o mahkûmların beyinlerini boşaltın, insanlıklarından çıkarın, onları bir efendinin yönettiği kuklalar haline getirin – bu arada bu insanların kendileri de delirsinler öyle mi?

Sevgili George, sana ülkemden utanmama neden olan bu sahneleri izlediğimi söylediğim için üzgünüm. Hayır, aslında söylemeye çalıştığım şey bu değil. Ben sıradan insanların yaptıkları için bütün sevgi ve takdiri gösteriyorum – ben hükümetimizden,

polisten, askeriyeden ve bu ulusun özgürlüğünü kazandığı sırada yarattığı güzel demokratik kanunları görmezden gelmeden utanıyorum. Vasiyetinde, kurucu babamız George Washington şunları söylemişti:

Her zaman gerçeği söyleyebilmek, gençliğinizde aldığınız eğitimden kaynaklamaz ancak toplumun kalbinde her zaman yer alması için gerçeği söyleyen adamlar kuşağına olan sürekli ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Bugün gerçeği söylemek bana büyük bir keyif veriyor... oysa ki başkaları için bu yorucu ve acı verici olmaktadır.

Bugün ülkemizde adını George Washington'dan alan bir şehirde yaşayan ve çalışan bir başka George'un olmasını iğrenç buluyorum – ve birinci George'un aksine bu George hiçbir zaman gerçeği söyleyemiyor.

Bu ikinci George bütün zamanını söylediği yalanların neden olduğu hasarı gidermek için harcamaya zorlanıyor. Ve her geçen gün giderek topları havaya atıp yere düşmeden önce yakalamaya çalışan sirk hokkabazlarına daha da fazla benziyor – ama gerçekte o toplar gerçek sokaklarda oynayan çocukların üzerlerine düşen bombalardır.

(Sonraki bölüm olaylar zincirini soytarı gibi anlatmak için kullanılmıştır.)

Gelecekte bir zaman hayal ediyorum.

Kitle imha silahlarının kanıtları hakkındaki hikâyelerin hepsinin sadece neo-conların bir hilesi olduğu ortaya çıkıyor. Bunların hepsi George'un ekibi tarafından yaratılmış ve şimdi büyük yalancı ringde yumruk sarhoş olmuş bir boksör gibi sendeleyerek dolaşiyor.

George'un bütün tayfası da büyük jüri tarafından yalancılar ikiyüzlüler ve kanıt düzenbazları olarak mahkûm ediliyorlar.

Scooter Libby de mahkeme önüne çıkarılıyor.

Yukarıya doğru bakarak Beyaz Sarayı çevreliyoruz, başkanın adamlarının tıpkı eski sessiz filmlerdeki gibi birer birer aşağı atlamalarını bekliyoruz. Ama aşağıda hiç ağ yok bu yüzden onlar yere çarptıklarında bu gerçek bir şov olacak.

Ben de onların atlamasını bekleyen kalabalığın arasındayım.

Ama ben mutlu değilim. Aklımdan bir

türlü Beyaz Saray'ın önündeki çimenlerde oturan 2180 annenin çocuklarının görüntüsünü atamıyorum. Hem onlar hem de benim gibi onların da anneleri bu koca soytarıların ikiyüzlülüğünden dolayı feda edildiler – medeniyeti kurtarmak için değil bizi yönetenlerin suç planlarını desteklemek için.

Bir başka deyişle 'daha iyi güvenlik için daha az özgürlük' savaşının çığılığı ülkeyi sürekli bir korku halinde tutmak ve insanlara fedakârlıkları ve sivil özgürlüklerdeki kesintileri kabul ettirmek için kullanıldı.

Yakında en büyük yalancının da düşüşünü izleyeceğiz – ama biz anneler bunu alkışlamayacağız.

Ama dünyanın bir serserinin batmasıyla değişmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Eğer hepimiz zihinlerimizi uyandırır ve olaylara müdahil olmaya başlarsak o zaman bir şeyler değişir.

Daha Sonra Yerleştirilmek Üzere

Bugün Beyaz Saray'da tutuklananlardan bazılarımız mahkemeye davamızı görüşmeye gideceğiz.

Benim savunmam şöyle olacak:

Benim canım oğlum 4 Nisan 2004'de Irak'ta öldü. Iraklı bir direniş savaşçısı tarafından öldürüldü ama George ve onun yalan söyleyen neo-con suçlu takımının kendisi de kolaylıkla tetiği kendileri çekebilirlerdi.

Tekrar tekrar bu sahtekârların bize Irak'ı işgal etmenin zarureti hakkında yalan söyledikleri kanıtlanmıştır ve işgal hakkında bize yalan söylemeye devam etmektedirler.

Tutuklandığımda yasaları çiğnediğim söylendi çünkü Beyaz Saray'ın önündeki kaldırımında düzenlenen yasadışı bir gösteride yer alıyordum. Ama ben orada sadece Beyaz Saray'da yaşayan ve çalışan katilleri göstermek için bulunuyordum. Eğer onlar olmasaydı oğlum hala benimle olabilirdi ve on binlerce insan bugün hala sağ olabilirdi.

Cinayet bir suç değil midir? Ne zaman bu insanlar savaş suçlarından ve insanlığa karşı işledikleri suçlardan ötürü mahkemeye çağırılacaklar?

Katillerin ellerini kollarını sallayarak dolaştıkları, yağmur gibi ölüm ve yıkımın masum

insanların tepelerine yağdığı bir dünyada kim yaşamak ister ki?

Ben yaşamak istemediğimi biliyorum.

Nasıl başardığımı sizlere bildiririm.

Bush'un annesine bir mektup göndermeye karar verdim. Mektup şöyle:

Sevgili Barbara,

4 Nisan 2004'te senin büyük oğlun benim oğlum Casey Austin Sheehan'ı öldürdü.

Senin büyük oğlunun aksine, benim oğlum ülkesine hizmet etmek ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için orduya katılan harika bir insandı. Casey Irak'a gitmek istemedi ama bunun onun görevi olduğunu biliyordu.

Senin oğlun Vietnam Savaşı boyunca kendi bölüğünden AWOL'a gitti. Alabama Ulusal muhafızlarının hava kuvvetleriyle olan seferlerine dahi katılmadı. Casey senin oğlun COMMANDER-IN-CHIEF olmadan önce orduya katıldı. Senin oğlunun 11 Eylül'den önce Irak'ı işgal etmeyi düşündüğü hepimiz biliyoruz. Casey daha orduya katılmadan, George başkan olmadan önce ölü bir adamdı.

Casey'i ve diğer çocuklarımı sorunlarını çözmede her zaman diyalog kullanmaları için yetiştirdim. Daha küçük yaşlarından beri onlara *her zaman* vurmanın, tekme atmanın, kavga etmenin, insanların saçlarını çekmenin ve geriye kalan ne varsa bunların hepsinin yanlış olduklarını anlattım. Eğer çocuklarım bir sorunu şiddete dönüşmeden çözmek için kelimeleri bulamazlarsa, onlara her zaman aileden birisine veya öğretmenlerine danışıp uygun kelimeleri bulmalarını söyledim.

Sen de George' sorunlarını çözmesi için şiddeti değil kelimeleri kullanmasını öğrettin mi? Hiç de öyle durmuyor. Ona başka insanları petrolden gelecek karlar için öldürmenin her zaman yanlış olduğunu öğrettin mi? Besbelli ki öğretmemişsin.

Çocukları yalan söylediklerinde ağızlarını sabunla yıkayan tek kişi ben miydim? George'a bunu yaptın mı? Peki şimdi yapabilir misin?

O yalan söyledi ve hala daha söylemeye devam ediyor. Saddam'ın ne kitle imha silahlarıyla ne de El Kaide ile bağlantısı vardı ve Downing Street'in muhtıraları senin oğlunun bunların hepsini Irak'ı işgal etmeden önce bildiğini ispatlıyor.

3 Ağustos 2005'te oğlun, benim oğlumu ve diğer onurlu cesur Amerikalıları 'yüce bir dava' için öldürdüğünü iddia etmişti. Bir anne olarak yine bir anne olan sana doğrusunu söylemek gerekirse Barbara, bu beni deliye döndürdü. Bir başka ülkeyi – çok açık bir şekilde Amerika'ya tehdit unsuru taşımayan bir ülkeyi – istila ve işgal etmek 'yüce bir dava' değildir. Bir ülkeyi istila edip, masum sivilleri öldürmek, altyapısını yok etmenin senin ailene ve arkadaşlarına 'yüce bir dava' kazandıracığını hiç sanmıyorum.

Bu yüzden oğluna hangi 'yüce davanın' oğlum Casey'i öldürttüğünü sormak için Crawford'a gittim. Oğlun benimle konuşmak istemedi. Belli ki pek de görgülü değildi. Sence bir başkan senin oğlun olsa bile vatandaşlarına bu kadar ulaşılamaz mı olmalıdır? Özellikle hayatı tamamen harap olmuş birine?

O zamandan beri George ile bir toplantı ayarlayabilmek için Beyaz Saray'a defalarca gittim ve tekrar Crawford'a da gideceğim. Onu arayıp doğru şeyi yapmasını söyler misin? Ona birliklerimizi Irak'ta pervasızca başlattığı bu illegal ve ahlak dışı savaştan eve geri getirmesini söyler misin?

Onunla konuşan az sayıdaki insandan biri olduğunu duydum. Irak'ı işgal etmenin nasıl zor bir şey olduğunu bilen – o yüzden Birinci Körfez Savaşı'nın sonunda Irak'a girmedi – babasıyla konuşmak istemiyor. Ama eğer ona birliklerimizi geri getirmesini söylemek istemiyorsan en azından benimle bir buluşma ayarlamasını isteyebilir misin?

Benim canım oğlum Casey senin oğlunun politikaları yüzünden öldürülmeden bir yıl önce *Günaydın America* adlı programda röportajını dinlemiştim. Şöyle demiştin: 'Neden tabutlar ve ölü bedenlerden konuşmak zorundayız? Söylemek istediğim bunlar konumuz dışında. Bu yüzden kendime soruyorum: neden ufak zihnimi bu tarz şeyleri düşünerek yorayım ki?'

Barbara, sence bana ve *Altın Yıldız Barış Aileleri* derneğindeki diğer ebeveynlere utanman gereken böylesi acımasız bir yorumdan ötürü bir özür borcun yok mu?

Biliyor musun Barbara... Ben de tabutlar ve ölü bedenler hakkında bir şeyler duymak istemiyorum. 4 Nisan 2004'te üç Amerika Birleşik Devletleri subayı kapımı çaldı ve bana Casey'in Irak'ta öldüğünü söylediler.

Bayıldım ve kendime gelirken o zalim

ölüm meleğinin benim de canımı alması için yalvardım.
Ama benim oğlumun canını alan ölüm meleği senin
oğlundu.

Saygılarımla,

Casey'nin annesi, Camp Casey Barış
Kuruluşunun Barış Kurucuları olan Altın Yıldız Barış
Ailelerinin kurucu başkanı Cindy Sheehan.